

Folket, lærer dem at kjende. Desuden kan jeg for mit Vedkommende ikke ansee det, at vi lære disse Skrivelser at kjende, for i og for sig slybestgjørende, naar vi ikke lære Motivering af dem at kjende ved de Skrivelser, der forinden maae være vrede imellem den høitærede Kirkeminister og de anstede Biskopper, og med Hensyn dertil er den ærede Kirkeminister idetmindste Herre over de Skrivelser, der ere udgaaede fra ham selv; men jeg gjen tager, at jeg hverken kan eller vil see en Tøddel af dem for mit Vedkommende, naar ikke hele Thinget, det vil sige hele Folket faaer dem at see, thi det er hele Folket, og ikke mig, de vedkomme. Naar dernæst den høitærede Kirkeminister sagde, at disse Præster havde faaet Brettefættelser, fordi de vare optraadte activt, ja, saa veed jeg ikke rettere, end at alle vi, Tusinde og derover, som vare tilstede, optraadte activt, idet vi optraadte med vore bedste Ønsker og Bønner for denne Kirke, som der var stiftet, fordi man havde drevet en dygtig Præst og en herlig Menighed til at gjøre et saadant Skridt. Dette bebrejder jeg ikke den ærede nuværende Kirkeminister, thi han arbeide i denne Sag ikke Andet, end hvad daarligt var, men han har heller ikke selv bragt noget Godt ud af den. Naar han saa siger, at de Paagjældende fik denne Brettefættelse som Præster og ikke som Medlemmer af Menigheden, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke erindrer, om jeg, da jeg havde Ordet, sagde, at de fik den i Egenkab af Medlemmer af Menigheden eller paa Grund af deres Stilling som Præster, men vi vide jo Alle, at de vare Præster og det har jeg ogsaa nævnt. Men jeg har faaet Ordet for en personlig Bemærkning og tør derfor ikke indlade mig paa at godtgjøre Sandheden af min Paastand nærmere. Skulde Leilighed dertil imidlertid gives, saa ikke alene paastaaer jeg, men saa drister jeg mig til at godtgjøre, at Kirkestyrelsen er uberettiget til at give disse Mænd en saadan Tilretteviisning paa Grund af, at de ere Præster i Folkekirken. — Jeg skulde have misforstaaet den høitærede Kirkeminister ved at omtale det af ham to Gange brugte Udtryk „Indgreb“; han forklarer nu, at han meente ikke, at der skeer Indgreb i Kirkens Ret, men at der ved Loven

skeer Indgreb i den nu bestaaende Forsatning. Ja, men det skeer der jo ved enhver Lov, vi vedtage, ved enhver Lov, som Rigsdagen vedtager, gribes der jo ind i den bestaaende Forsatning, og den kirkelige Forsatning er ikke untagen derfra; thi baade ved Loven af 13de April 1851 og af 4de April 1855 og flere andre Love, ligesom ogsaa ved den saakaldte Anordning af 2den October 1862 grebes der ind i Forsatningen, og er det ikke Andet, den høitærede Minister har meent, end at ville sige, at der ved denne Lov gribes ind i det Bestaaende, ja, saa har den høitærede Kirkeminister ikke sagt Andet, end hvad vi vist Alle iforveien vidste.

Casse: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Casse: Det var en besynderlig Bemærkning, der kom fra den høitærede Minister om, at jeg i min tidligere Stilling som Justitsminister burde have tilskyndet Cultusministeren til at komme frem med, hvad der behøvedes til Kirkeforsatningens Ordning. Denne Bemærkning er saa besynderlig, at jeg ganske vist ikke skal anvende et eneste Ord paa at fremstille det Besynderlige deri; men den har interesseret mig meget, fordi den kaster et eiendommeligt Lys over den Maade, hvorpaa man anlager, at saadanne Sager kunne fremmes fra Cultusministerens Side. Naar den høitærede Minister sagde, at jeg har været Medlem af Kirkecommissionen, og deri havde en Tilskyndelse til at fremme Sagen, saa vil jeg dertil bemærke, at jeg har efterkommet den Tilskyndelse, min Stilling gav mig, til alvorligt at arbejde paa, hvad der forelaa Commissionen, men forøvrigt formaaer jeg ikke at indsee, i hvilken Forbindelse min Virksomhed i Kirkecommissionen skulde komme til at staae med Bestyrelsen af Kirkeministeriet, som jeg ikke har haft Noget med at gjøre.

Bable: Jeg skal paa Forhaand meddele det høie Thing, at det skal faae et Standpunkt